

The Gleaner

Vol 23 (2001)

In Memoriam of Alkis Angelou

Η περί εμφύτων ιδεών επιχειρηματολογία του
Θεοδώρου Καβαλλιώτη

Νίκος Κ. Ψημμένος

doi: [10.12681/er.156](https://doi.org/10.12681/er.156)

To cite this article:

Ψημμένος Ν. Κ. (2001). Η περί εμφύτων ιδεών επιχειρηματολογία του Θεοδώρου Καβαλλιώτη. *The Gleaner*, 23, 97-113. <https://doi.org/10.12681/er.156>

Η ΠΕΡΙ ΕΜΦΥΤΩΝ ΙΔΕΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΚΑΒΑΛΛΙΩΤΗ

ΜΕ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗΣ τοῦ Θεοδώρου Ἀναστασίου Καβαλλιώτη [Μοσχόπολη 1718 (;) - Μοσχόπολη 1789] στὸ ἐπίμετρο τῆς διδακτορικῆς διατριβῆς τοῦ Εὐσταθίου Ν. Κεκριδῆ¹ ἀπὸ τὸ, ὅσο γνωρίζουμε, μοναδικὸ στὴν Ἑλλάδα χειρόγραφο τῆς Δημόσιας Βιβλιοθήκης τῆς Σιάτιστας² ἢ συζήτηση γιὰ τὴ συνεισφορά στὶς πνευματικὲς διεργασίες τοῦ δούλου Γένους τοῦ «ιεροκῆρυκος καὶ πρωτοπαπᾶ»³ ἀλλὰ ταυτόχρονα καὶ διάσημου διδασκάλου γραμματικῶν καὶ φιλοσοφικῶν κυρίως μαθημάτων στὴ «Νέα Ἀκαδημία» τῆς γενέτειράς του μπορεῖ πλέον —ἐνδεχομένως καὶ ἐπιτέλους— νὰ ἐπεκταθεῖ καὶ πέρα ἀπὸ τὸ δίχως ἄλλο ἀξιοσπούδαστο τρίγλωσσο λεξικὸ του *Πρωτοπειρία*,⁴ πού πρὶν ἀπὸ δύο περίπου δεκαετίες βρέθηκε στὸ ἐπίκεντρο τοῦ ἰδιαίτερου ἐπιστημονικοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ γερμανόφωνων ἐρευνητῶν.⁵ Ἡ μελέτη τοῦ περιε-

1. Πρβ. Εὐστάθιος Ν. Κεκριδῆς, *Θεόδωρος Ἀναστασίον Καβαλλιώτης (1718; -1789) — Ὁ διδάσκαλος τοῦ Γένους*, ἐκδ. Παρουσία, Ἐκκλησία καὶ θεολογία ἀρ. 4, Καβάλα 1991, σ. 179-282 (στὸ ἐξῆς: *Μεταφυσική*).

2. Τὸ χειρόγραφο, πού συναποτελεῖται ἀπὸ τὰ κείμενα τῆς *Μεταφυσικῆς*, τῆς *Λογικῆς πραγματείας* καὶ τῆς *Φυσικῆς πραγματείας* καὶ τώρα ἀπόκειται στὴ Δημόσια Βιβλιοθήκη τῆς Σιάτιστας, περιγράφει ὁ Κεκριδῆς μὲ τὴ μέγιστη δυνατὴ συντομία στὶς σ. 171-175 τῆς διατριβῆς του. Φωτοτυπία τοῦ χειρογράφου διαθέτει τὸ Κέντρο Ἑρευνῶν Νεοελληνικῆς Φιλοσοφίας (Κ.Ε.ΝΕ.Φ.) τοῦ Πανεπιστημίου Ἰωαννίνων.

3. Ἀπὸ τὸν τίτλο τοῦ χειρογράφου τῆς *Μεταφυσικῆς*, ὅ.π., σ. 179 (σημείωση). Στὸς τίτλους τῆς *Λογικῆς πραγματείας* καὶ τῆς *Φυσικῆς πραγματείας* ὁ Καβαλλιώτης ἀναφέρεται ὡς «σοφολογιώτατος διδάσκαλος» (πρβ. Ε. Ν. Κεκριδῆς, ὅ.π., σ. 176 καὶ 177).

4. Ὁ πλήρης τίτλος του: *Πρωτοπειρία παρὰ τοῦ σοφολογιωτάτου, Καὶ Αἰδεσιμωτάτου Διδασκάλου, Ἱεροκῆρυκος, Καὶ Πρωτοπαπᾶ Κυρίου Θεοδώρου Ἀναστασίου Καβαλλιώτου τοῦ Μοσχολίτου ξεντεθεῖσα, Καὶ νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθεῖσα Δαπάνη τοῦ Ἐντιμωτάτου, καὶ Χριστιμωτάτου Κυρίου Γεωργίου Τρικοῦπα, τοῦ Κοσμήτορος ἐπιλεγομένου ἐν πατριδί Μοσχόπολεως. Ἐκτετίσθη ἀπὸ, 1770, Παρὰ Ἀντωνίω τῷ Βόρτολι.*

5. Πρβ. Theodoros Anastasiu Kavalliotis aus Moschopolis, *Das dreisprachige Wörterverzeichnis... gedruckt 1770 in Venedig. Neu bearbeitet, mit*

χομένου τόσο τῆς ἤδη δημοσιευμένης *Μεταφυσικῆς* ὅσο καὶ τῶν χειρόγραφων ἀκόμη πραγματειῶν του γιὰ τὴ *Λογικὴ*⁶ καὶ τὴ *Φυσικὴ*,⁷ ποὺ στὸ σύνολό τους θὰ πρέπει, ὅπως ὑποθέτουμε, νὰ διασώζονται —σὲ γενικὲς, ἔστω, γραμμὲς— τὰ διαγράμματα τῶν ἀντίστοιχων παραδόσεων τοῦ Καβαλλιώτη «ἐν τῇ νεωστὶ ἰδρυθείσῃ σχολῇ τῆς ἰδίας πατρίδος», ὅπου ἀνεπτυξέ σύμφωνα μὲ ὅλες τὶς μαρτυρίες τὴν ἐν γένει ἐκκλησιαστικὴ, διδακτικὴ καὶ συγγραφικὴ δραστηριότητά του,⁸ θὰ μᾶς ἐπιτρέψει ὄχι μόνον νὰ ὀριοθετήσουμε πληρέστερα καὶ ἀκριβέστερα τὶς διαστάσεις τοῦ ἔργου του, ἀλλὰ καὶ νὰ διακρίνουμε —ὡς ἓνα σημεῖο τουλάχιστον— τὶς ὅποιες συναρτήσεις ἢ διαφοροποιήσεις τῆς σκέψης του ἀπὸ τὴ σκέψη προπάντων τοῦ Εὐγενίου Βούλγαρη (Κέρκυρα 1716 - Μονὴ Ἀλεξάνδρου τοῦ Νέφσκι κοντὰ στὴ Μόσχα 1806), ποὺ κατὰ πάσαν πιθανότητα ἦταν ὁ τρίτος στὴ σειρά καὶ ἀναμφίβολα ὁ σημαντικότερος διδάσκαλός του στὴ φιλοσοφία⁹ μετὰ τὸν ἀριστοτελικὸ Ἰωάννη Χαλκῆα (Μοσχόπολη 1667 - Μοσχόπολη πρὶν ἀπὸ τὸ 1740)¹⁰ καὶ τὸν νεωτερικὸ Σεβαστὸ Λεοντιάδη (Κα-

dem heutigen Zustande der albanischen Schriftsprache verglichen, sowie mit Einführung und Register versehen von Arnim Hetzer. Albanisch - Deutsch - Neugriechisch - Aromunisch. Balkan-Archiv, Neue Folge - Beiheft 1, Helmut Buske Verlag, Ἀμβούργο 1981 καὶ Arnim Hetzer, «Neues zu Kavalliotis *Protopeiria*», *Balkan Archiv*, Neue Folge 8, Ἀμβούργο 1983, σ. 95-158. Πρβ. ἐπίσης τὶς εἰσαγωγικὲς παρατηρήσεις τοῦ Max Demeter Peyfuss στὴ μελέτη του «Marginalien zu Theodor A. Kavalliotés», *Oesterreichische Osthefte* 27 (1985), 381-388.

6. Γιὰ τὴ *Λογικὴ πραγματεία*, μέρος τοῦ κυρίως κειμένου τῆς ὁποίας ἐξέδωσε ὁ Χρῆστος Π. Μαυραζόπουλος (*Τὰ νέα τοῦ Κ.Ε.ΝΕ.Φ.* 6, Ἰωάννινα Φθινόπωρο 2000, 34-35), πρβ. Andrei Pippidi, «Un manuscrit de la *Logique* de Théodore Cavalliotis», *Revue des études sud-est Europeennes* 17 (1979), 417-424 [μὲ τὶς παρατηρήσεις τῆς Ρωζάνης Ἀργυροπούλου στὸν *Ἐρανιστὴ* 16 (1980), 299-300: «Δανιὴλ Φιλιππίδης ἢ Δανιὴλ Μοσχοπολίτης»] καὶ Ε. Ν. Κεκριδῆς, *ὀ.π.*, σ. 111-117, ποὺ ἐξέδωσε καὶ τὸ προοίμιό της (σ. 176-177).

7. Πρβ. Ε. Ν. Κεκριδῆς, *ὀ.π.*, σ. 118-130 (σύντομη παρουσίαση τοῦ περιεχομένου τῆς *Φυσικῆς πραγματείας*) καὶ σ. 177-178 (ἔκδοση τοῦ προοιμίου της).

8. Πρβ. Max Demeter Peyfuss, *ὀ.π.*, σ. 385-386, καὶ Ε. Ν. Κεκριδῆς, *ὀ.π.*, σ. 70-104. Τὸ προσαρμοσμένο στὸν δικὸ μας λόγο παράθεμα προέρχεται ἀπὸ τοὺς τίτλους τῶν χειρογράφων τῆς *Λογικῆς πραγματείας* [πρβ. Andrei Pippidi, *ὀ.π.* σ. 420 (: «ἐν τῇ τῆς ἰδίας πατρίδος νεωστὶ ἰδρυθείσῃ σχολῇ») καὶ Ε. Ν. Κεκριδῆς, *ὀ.π.*, σ. 176 (: «ἐν τῇ τῆς ἰδίας πατρίδος ἰδρυθείσῃ νεωστὶ σχολῇ»)], ἀλλὰ καὶ τῆς *Φυσικῆς πραγματείας* (*ὀ.π.*, σ. 177: «ἐν τῇ τῆς ἰδίας πατρίδος νεωστὶ ἰδρυθείσῃ σχολῇ»).

9. Πρβ. Ε. Ν. Κεκριδῆς, *ὀ.π.*, σ. 50.

10. Πρβ. *ὀ.π.*, σ. 41. Γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ Χαλκῆα βλ. Ζαχαρίας Ν.

στοριὰ 1690 - Καστοριὰ 1765),¹¹ τὸν γνωστὸ μαθητὴ τοῦ Μεθοδίου Ἀνθρακίτη (Ἀνθρακίτης Ζαγορίου 1660 - Γιάννινα πρὶν ἀπὸ τὸ 1749).¹² Μιὰ πρώτη συμβολὴ πρὸς τὴν κατεύθυνση αὐτὴ φιλοδοξεῖ νὰ ἀποτελέσει ἡ διερεύνηση καὶ ἐρμηνευτικὴ ἀνασυγκρότηση τῶν ὅσων ὁ Καβαλλιώτης ἀναπτύσσει στὸ κεφάλαιο «Περὶ διανοίας, καὶ ἰδεῶν» τῆς *Μεταφυσικῆς* του¹³ προκειμένου νὰ καταδείξει τὴν ὀρθότητα δύο βασικῶν θέσεων του — τῆς θέσης του πὼς «οὐκ ἄλλοθεν πόθεν ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ τὰς τῶν ὄντων ἰδέας διαμορφοῦται, εἰ μὴ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ»¹⁴ καὶ τῆς θέσης του πὼς «ἐνυπάρχουσιν ἡμῖν ἰδέαι τινὲς ἔμφυτοι».¹⁵

Οἱ δύο θέσεις, ἡ ἀλληλουχία τῶν ὁποίων εἶναι βέβαια προφανῆς καθὼς ἡ δευτέρη ἐπιστηρίζεται στὴν πρώτη κατὰ τρόπο πού νὰ ἐμφανίζεται ὡς ἀπλὴ συνέχειά της καὶ ἴσως ὡς ἀπλὴ συνέπειά της, δὲν πρωτοδιατυπώνονται στὴ φιλοσοφικὴ γραμματεία τῶν Νεοελλήνων ἀπὸ τὸν Καβαλλιώτη. Ἦδη ὁ Βικέντιος Δαμοδὸς (Χαβριάτα Κεφαλλονιάς 1700 - Χαβριάτα 1754) στὸ *Συνταγματίον τῆς Μεταφυσικῆς*, πού μετέγραψε ἡ Βασιλικὴ Μπόμπου-Σταμάτη ἀπὸ τὸν ὑπ' ἀριθμ. 465 κώδικα τῆς Μονῆς τοῦ Βατοπεδίου τοῦ Ἁγίου Ὁρους,¹⁶ διαφοροποιεῖ τὴ γνωσιοθεωρία τῶν

Τσιρπανλῆς, *Τὸ ἐλληνικὸ κολλέγιο τῆς Ρώμης καὶ οἱ μαθηταὶ του (1576-1700) — Συμβολὴ στὴ μελέτη τῆς μορφωτικῆς πολιτικῆς τοῦ Βατικανοῦ*, ἔκδ. Πατριαρχικοῦ Ἰδρυμάτος Πατερικῶν Μελετῶν, Ἀνάλεκτα Βλατάδων ἀρ. 32, Θεσσαλονίκη 1980, σ. 669-674, καὶ Ἀθανάσιος Ε. Καραθανάσης, *Ἡ Φλαγγίνειος Σχολὴ τῆς Βενετίας*, ἔκδ. Κυριακίδη, Θεσσαλονίκη 1986, σ. 111-114.

11. Πρβ. Ε. Ν. Κεκριδης, *ὁ.π.* Κατὰ τὸν Andrei Pippidi (*ὁ.π.*, σ. 421), στὸ κείμενο τοῦ χειρογράφου τῆς *Λογικῆς πραγματείας*, πού ἐναπόκειται στὴ βιβλιοθήκη τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Βουκουρεστίου, εἶναι ἐμφανεῖς οἱ ἐπιδράσεις τῶν φιλοσοφικῶν παραδόσεων τοῦ Λεοντιάδη.

12. Γιὰ τὸν Ἀνθρακίτη πρβ. κυρίως τὶς ἐργασίες πού δημοσιεύθηκαν τὰ τελευταῖα χρόνια: Βασιλικὴ Μπόμπου-Σταμάτη, «Ὁ Μεθόδιος Ἀνθρακίτης καὶ τὰ ἑτεράδια», *Ἑλληνικά* 45 (1995), 111-127· Νίκος Κ. Ψημμένος, «Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Μεθοδίου Ἀνθρακίτη ἑπὶ τοὺς ἄρχοντας τῶν Ἰωαννίνων» ὡς ἱστορικοφιλοσοφικὴ μαρτυρία», *Δωδώνη* Γ', τ. ΚΕ' (1996), 29-38· Στέφανος Δ. Τσιάλος, *Μεθόδιος Ἀνθρακίτης ὁ ἀφιλοσοφῶν διαφόρως ἀπὸ τοὺς Ἀριστοτελικούς*, Ἰωάννινα 2001. Πρβ. ἐπίσης Κώστας Θ. Πέτσιος, «Ἐνα ἄγνωστο φιλοσοφικὸ τετράδιο τοῦ Μεθοδίου Ἀνθρακίτη» (ὑπὸ δημοσίευση στὴ *Δωδώνη*).

13. Πρόκειται γιὰ τὸ δέκατο πέμπτο κεφάλαιο τῆς *Μεταφυσικῆς* (*ὁ.π.*, σ. 262-272).

14. *Ὁ.π.*, σ. 265.

15. *Ὁ.π.*, σ. 266.

16. Μέρος του δημοσιεύτηκε στὸν δεύτερο τόμο (: *Ἡ ἐπικράτηση τῆς νεοελληνικῆς φιλοσοφίας - Μετακορυθαλικὴ περίοδος*) τῆς «Ἀνθολογίας κειμένων», μὲ εἰσαγωγὴ καὶ σχόλια Νίκου Κ. Ψημμένου, *Ἡ ἐλληνικὴ φιλοσοφία ἀπὸ τὸ 1453 ὡς τὸ*

περιπατητικῶν, πού δέχονται πῶς «κάθε νοερά ἰδέα καί ἔννοια ἢ ἐπίληψις ἔχει ἀρχήν τὰς αἰσθήσεις»,¹⁷ ἀπό τή γνωσιοθεωρία τῶν καρτεσιανῶν, πού «διαιροῦσι... τήν ἰδέαν εἰς ἔμφυτον καί ἐπίσακτον»¹⁸ καί παρόλο πού —ἴσως δέν παραλείπει νά σημειώσει— «δέν βεβαιώνει καί δέν ὁμολογεῖ μήτε τήν μίαν μήτε τήν ἄλλην»,¹⁹ τελικά «φανερώνει» τά «δικαιώματα» τῶν δεύτερων ἔναντι τῶν πρώτων παραθέτοντας μέ συντομία τή σχετική ἐπιχειρηματολογία τους καί καταγράφοντας ἐπιγραμματικά τὸ πρῶτο γενικό συμπέρασμά τους: «Ἄρα ὁ νοῦς δέν πράττει τὰς ἰδέας. Ἐπετα οὖν νά τὰς δέχεται ἀπό τὸν Θεόν.»²⁰

Τῇ διδασκαλίᾳ τῶν καρτεσιανῶν γιά τίς ἔμφυτες ἰδέες ἀναδιατυπώνει μετὰ τὸν Δαμοδὸ καί ὁ Βούλγαρης —παραπέμποντας μάλιστα σχεδὸν μὲ ἀκρίβεια στίς *Meditationes de prima philosophia* τοῦ René Descartes (La Haye/Touraine 1596 - Στοκχόλμη 1650)— στήν ἐκτενέστερη σημείωση τῆς *Λογικῆς* του,²¹ μιὰ σημείωση στήν ὁποία ὁ προσεκτικὸς

1821, ἐκδ. «Γνώση», Φιλοσοφική καί πολιτική βιβλιοθήκη ἀρ. 27, Ἀθήνα 1989, σ. 87-104. Ἐς σημειωθεῖ ὅτι τὸ πλῆρες κείμενο τοῦ *Συνταγματίου τῆς Μεταφυσικῆς* ἐκδίδεται λίαν προσεχῶς μέ σύντομη εἰσαγωγή τῆς Βασιλικῆς Μπόμπου-Σταμάτη ἀπό τὸ Κ.Ε.ΝΕ.Φ. τοῦ Πανεπιστημίου Ἰωαννίνων. Γιά τὸ ἔργο αὐτὸ τοῦ Δαμοδοῦ πρβ. Βασιλικὴ Μπόμπου-Σταμάτη, «Ἐνας πρόλογος τοῦ Σαμουήλ Γεωργιάδη (1787) Ἐπιφανοῦσκει, Σαμουήλ Ἀθηναῖος χαίρειν», *Ὁ Ἐραμιστής* 21 (1997), 72-94, ἰδιαίτερα σ. 79 κέ.

17. Πρβ. Νίκος Κ. Ψημμένος, *ὁ.π.*, σ. 89 κέ. Τὸ παράθεμα ἀπὸ τῆ σ. 93.

18. *Ὁ.π.*, σ. 90.

19. *Στὸ ἴδιο*.

20. *Στὸ ἴδιο*. Πρβ. σχετικά καί τήν παρατήρηση τοῦ Δαμοδοῦ στὸ τελευταῖο κεφάλαιο τοῦ ἔργου του (*ὁ.π.*, σ. 96), ἡ ὁποία μᾶς «φανερώνει» χωρὶς «διαβεβαιώσεις» καί «ὁμολογίες» περὶ τοῦ ἀντιθέτου τῆ δικῆ του ἄποψη γιά τὸ πρόβλημα τῆς γνώσης: «Αὐτὴ ἐστὶν ἡ δόξα τῶν περιπατητικῶν, ἡμεῖς εἰς τήν μεταφυσικὴν ἐδείξαμεν πῶς ἡ διάνοια εἶναι παθητικὴ καί πῶς λαμβάνει παρὰ Θεοῦ τὰς ἰδέας τῶν πραγμάτων ἀμέσως ἢ ἐμμέσως, διὰ τοῦτο εἰς ἀντίρρησην τῶν περιπατητικῶν λέγομεν: δίδονται ἔμφυτοι ἰδέαι εἰς τὸν νοῦν, ἢ ὁποῖαι δέν διαβαίνουσιν ἀπὸ τὰς αἰσθήσεις. Ὅθεν ἡ ἰδέαι δέν γεννῶνται φυσικῶς ἀπὸ τὰς αἰσθήσεις, ἀλλὰ διαθετικῶς, ἦγουν ἡ αἰσθήσεις δέν εἶναι φυσικὸν καί ποιητικὸν αἷτιον τῶν ἰδεῶν, ἀλλ' αἷτιον κατ' εὐκαιρίαν καί διάθεσιν, εἰς ὅσον δίδουσιν ἀφορμὴν νά γεννηθοῦν εἰς τὸν νοῦν.» Γιά τὴ φιλοσοφικὴ σκέψη τοῦ Δαμοδοῦ πρβ. Χρήστος Π. Μαραζόπουλος, «Ἐρμηνευτικὴ ἀνασυγκρότηση τῆς στοχοθεσίας τοῦ Βικεντίου Δαμοδοῦ στὸ ἔργο του Ἐπίτομος λογικὴ κατ' Ἀριστοτέλην», *Δωδώνη* Γ', τ. ΚΣΤ' (1997), 177-188· Κώστας Θ. Πέτσιος, «Ψυχῆ-σῶμα στὴ φιλοσοφικὴ θεώρηση τοῦ Βικεντίου Δαμοδοῦ — Μία πρώιμη ἀξιοποίηση τῆς καρτεσιανῆς σκέψης», *ὁ.π.*, τ. ΚΖ' (1998), 169-181· Κώστας Θ. Πέτσιος, «Ἀνθρωπολογία καί γνωσιοθεωρία στίς ἀπαρχές τοῦ 18ου αἰῶνος: Descartes καί νεοελληνικὴ σκέψη», *Ὁ Ἐραμιστής* 22 (1999), 46-51 καί 62-78.

21. Πρβ. Εὐγένιος Βούλγαρης, *Ἡ λογικὴ ἐκ παλαιῶντε καί νεωτέρων συνε-*

μελετητής της εύκολα θα αναγνώριζε όλα τα στοιχειά ενός μικροῦ ἐξειδικευμένου ιστορικοφιλοσοφικοῦ δοκιμίου «περὶ τῆς τῶν ἐννοιῶν ἀρχῆς»: ²² Μετὰ τὴ συνοπτικὴ ἐκθεση τῶν δοξασιῶν «παλαιῶν» Ἑλλήνων φιλοσόφων, ποὺ κι αὐτοὶ «διηγήθησαν... ἄλλοθεν ἄλλος ἐναπογενᾶσθαι ταύτας [τὰς ἐννοίας] τῇ ψυχῇ εἰσηγούμενοι», ²³ ὁ Βούλγαρης ἐπιμένει ιδιαίτερα στὴν παρουσίαση «τοῦ τῶν ἐμφύτων ἰδεῶν δόγματος», ὅπως τὸ συνέλαβε «ὁ Γάλλος Καρτέσιος... τρισσὰ ἐννοιῶν διαστειλάμενος Ἐἴδη τῶν μὲν Ἐμφύτων, τῶν δὲ Ἐπεισάκτων, τῶν δὲ Πεποιημένων», ²⁴ καὶ ὅπως στὴ συνέχεια τὸ ἐρμήνευσαν στὸ πλαίσιο τῆς δικῆς τους γνωσιοθεωρίας —εἴτε ἀποσαφηνίζοντάς το εἴτε συμπληρώνοντάς το εἴτε καὶ ἀπορρίπτοντάς το— ὁ Nicolas Malebranche (Παρίσι 1638 - Παρίσι 1715), ποὺ «τὰ τοῦ ὁμογενοῦς... παραδιорθούμενος εἰς ἀλλόκοτόν τινα ὑπόληψιν περὶ τῆς τῶν ἐννοιῶν ἀρχῆς φιλοσοφῶν παρενήνακται», ²⁵ ὁ ἐπίσης Γάλλος Ἀρνάλδος [: Antoine Arnauld (Παρίσι 1612 - Βρυξέλλες 1694)] καὶ ὁ Γερμανὸς Λεϊβνίτιος [: Gottfried Wilhelm Leibniz (Λιψία 1646 - Ἀνόβερο 1716)], ποὺ «τὸ ἐνεργὸν τοῦ Νοῦ καὶ δραστήριον ἀποκαταστήσαι δεῖν ἐγνωκότες, δημιουργὸν ἑαυτῆς εἶναι τῶν ἐννοιῶν τὴν ψυχὴν εἰσηγήσαντο», ²⁶ καί, τέλος, ὁ «πρὸ τῶν ἄλλων μάλιστα εὐστοχήσας ... Ἄγγλος Λώκιος» [: John Locke (Wrrington/Bristol 1632 - Oates/Essex 1704)], ποὺ «τῷ... φύσει συμβαίνοντι ἐφ' ἱκανοῦ ἐπιστήσας» κατέδειξε πῶς «δισσῶν... οἷον ἐκ πηγῶν ἢ ψυχῇ τὰς ἰδέας ἀπάσας ἅπαξ ὅσας φέρει, ἀρύεται, ἔκτε τοῦ σώματος δηλονότι, κἀξ ἑαυτῆς». ²⁷

Ἡ ἀπονομὴ τοῦ ἐπαίνου «πρὸ τῶν ἄλλων μάλιστα εὐστοχήσας» στὸν Locke ἀπὸ τὸν Βούλγαρη στὴ σύντομη ιστορικοφιλοσοφικὴ ἀναδρομῆ, ποὺ ἐπιχείρησε στὴν ἐκτενέστερη σημείωση τοῦ σπουδαιότερου ἔργου του, δὲν συνεπέφερε, ὥστόσο, ὅπως ἴσως θὰ περιμέναμε, καὶ τὴν ἀποδοχὴ στὸ

ρανισθεῖσα, Λιψία 1766, σ. 151-156. Ἡ παραπομπὴ στὸν Καρτέσιο στὴ σ. 152.

22. Ὁ τίτλος ἀπὸ τὸ χωρίο τοῦ κυρίως κειμένου τοῦ Βούλγαρη (*Λογικὴ*, ὁ.π., σ. 150 κέ.), στὸ ὁποῖο ἀνήκει ἡ σημείωση. Τὸ κείμενο τῆς σημείωσης δημοσιεύτηκε πρόσφατα στὸ δεύτερο τεῦχος *Τῶν νέων τοῦ Κ.Ε.ΝΕ.Φ.* (Ἰωάννινα Φθινόπωρο 1998), 34-39 μὲ τὸν τίτλο «Δοξασίαι τῶν παλαιῶν καὶ νεωτέρων περὶ τῆς τῶν ἐννοιῶν ἀρχῆς».

23. Πρβ. Εὐγένιος Βούλγαρης, *Λογικὴ*, ὁ.π., σ. 151-152. Τὸ παράθεμα ἀπὸ τὸ κυρίως κείμενο (σ. 150 κέ.).

24. Ὁ.π., σ. 152-152. Τὸ παράθεμα ἀπὸ τὴ σ. 152.

25. Ὁ.π., σ. 153-154. Τὸ παράθεμα ἀπὸ τὴ σ. 153.

26. Ὁ.π., σ. 154-155. Τὸ παράθεμα ἀπὸ τὴ σ. 154.

27. Ὁ.π., σ. 155-156. Τὸ παράθεμα ἀπὸ τὴ σ. 155.

κυρίως κείμενό του τῶν γνωσιοθεωρητικῶν θέσεων τοῦ θεμελιωτῆ τοῦ νεώτερου ἐμπειρισμοῦ. Ὁ Βούλγαρης, μὲ ἄλλα λόγια, ὡς ἱστορικός τῆς φιλοσοφίας ἐπαινεῖ στὴ σημείωσή του τὸν Locke, ὅμως ὡς φιλόσοφος στὸ κείμενο, ποὺ ἐκδιπλώνει τὴ δική του γνωσιοθεωρία, προβάλλει καὶ προσπαθεῖ νὰ στηρίξει ἀπόψεις ποὺ τὸν ἀπομακρύνουν τὰ μέγιστα ἀπ' αὐτόν: «Τρία δὲ τὰ τῆ ψυχῆ μεταβολὰς παντοίας δυνάμενα ἐνεργάσασθαι. Α'. ὁ Δημιουργὸς αὐτῆς. Β'. αὐτὴ ἑαυτῆ. Γ'. τὸ σῶμα τὸ περὶ αὐτήν. Ὁ μὲν διὰ τὸ παντουργικόν· ἡ δὲ διὰ τὸ Αὐτοκίνητον· τὸ δὲ διὰ τὸν συνδήσαντα θεσμόν, καὶ εἰς ἓν τὰς δύο φύσεις συνάψαντα. Καὶ τρεῖς ἄρα τῷ Νῶ αἱ τῶν ἰδεῶν πηγαὶ αὐταὶ εἰσίν, ἐξ ὧν ἀπάσας αὐτοῦ τὰς ἐννοίας ἀρύεται.»²⁸

Κοινὸ σημεῖο τῶν δύο θέσεων τοῦ Καβαλλιῶτη, τοῦ γενικοῦ συμπεράσματος τῆς περὶ ἐμφύτων ἰδεῶν ἐπιχειρηματολογίας στὴ δαμόδεια ἀπόδοσή του καὶ τῶν ἀπόψεων τοῦ Βούλγαρη γιὰ τὰ «τρία τῆ ψυχῆ μεταβολὰς παντοίας δυνάμενα ἐνεργάσασθαι» —«τρία δυνάμενα», ἐκ τῶν ὁποίων τὰ δύο, ὅπως εἶναι γνωστό, ἐξόργισαν τόσο πολὺ τὸν Ἰωάννη Φαλίδου (Γιάννινα 1767 - Λευκάδα 1829), ὥστε στὰ *Καλοκινήματά* του νὰ χαρακτηρίσει τὸν εἰσηγητὴ τους ὡς «ὄχι φιλοσοφοῦντα, ἀλλὰ» ὡς «φιλοσοφοθεολογοῦντα»²⁹— εἶναι ἡ ἐννοια τοῦ Θεοῦ ἢ τοῦ Δημιουργοῦ. Ἐκ τὸ Θεὸ διαμορφώνει ἢ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου «τὰς τῶν ὄντων ἰδέας» κατὰ τὸν Καβαλλιῶτη· ἀπὸ τὸ Θεὸ δέχεται ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου τὶς ἰδέες κατὰ τοὺς καρτεσιανούς, τὰ «δικαιώματα» τῶν ὁποίων πρῶτος ὁ Δαμόδοξ «φανέρωσε» στὸν εὐρύτερο χῶρο τῶν Νεοελλήνων· ὁ Δημιουργὸς «διὰ τὸ παντουργικόν» του εἶναι τὸ πρῶτον «δυνάμενον» νὰ ἐνεργασθεῖ «τῆ ψυχῆ μεταβολὰς παντοίας» —ἀπλούστερα: ἡ πρώτη πηγὴ τῶν ἰδεῶν— κατὰ τὸν Βούλγαρη. Ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Θεοῦ ἢ τοῦ Δημιουργοῦ ὡς πηγῆς τῶν ἰδεῶν αἰτιολογεῖ ἄλλωστε —ἄμεσα ἢ ἔμμεσα— καὶ τὴ διατύπωση καὶ ἀποδοχὴ τῆς ἄλλης θέσης, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία κατὰ τὸν Καβαλλιῶτη «ἐνυπάρχουσιν ἡμῖν ἰδέαι τινὲς ἔμφυτοι», κατὰ τοὺς καρτεσιανούς στὴν ἀπόδοσή τοῦ Δαμόδοξ «ὁ νοῦς δὲν πράττει τὰς ἰδέας» καὶ κατὰ τὸν Βούλ-

28. Ὁ.π., σ. 157 κέ. Γιὰ τὴν ὅλη προβληματικὴ πρβ. Νίκος Κ. Ψημμένος, «Ὁ Εὐγένιος Βούλγαρης γιὰ τὴν πρώτη ἀρχὴ τῶν ἰδεῶν», *Ἐνημερωτικὸ δελτίο (παράρτημα)* τοῦ Λαογραφικοῦ-Ἱστορικοῦ Μουσείου Λάρισας, Λάρισα 1998, σ. 41-55.

29. Πρβ. [Ἰωάννης Φαλίδου] *Καλοκινήματα ἤτοι ἐγχειρίδιον κατὰ φθόνον καὶ κατὰ τῆς Λογικῆς τοῦ Εὐγενίου*. Ἐν Βιέννῃ τῆς Ἀουστρίας 1795, σ. 12 [στὴν ἔκδοσή Ἄλκη Ἀγγέλου (Παιδικὸ χωριὸ Πεσταλότσι, Τρόγκεν Ἑλβετίας 1951), σ. 11].

γαρη ή ίδια ή ψυχή «ένεργάζεται έαυτή παντοίας μεταβολάς» —και πάλι απλούστερα: 'Αποτελεί για τον άνθρωπο τη δεύτερη πηγή τών ιδεών, από την οποία «άρύεται» μέρος τών έννοιών του.³⁰

Είναι αλήθεια πώς ό τρόπος με τον οποίο οί τρεις εκπρόσωποι τής έλληνικής φιλοσοφίας του 18ου αιώνα διατυπώνουν τις περι Θεού ως πηγής τών ιδεών αντίληψεις δέν φαίνεται να αφήνει κατ' αρχήν περιθώρια σε άμφισβητήσεις τής ορθότητάς τους. 'Ακούγονται δηλαδή περισσότερο ως θεολογικές θέσεις δογματικού χαρακτήρα, τις οποίες καλείται κανείς χωρίς περαιτέρω συζητήσεις ή να τις αποδεχτεί ή να τις απορρίψει, παρά ως φιλοσοφικές προτάσεις, που προσφέρονται κατεξοχήν ως άφετηρία διαλόγου. 'Ακόμη και ή προσθήκη «διά τό παντουργικόν», που προβάλλει ως αίτιολόγηση του όρισμού του Δημιουργού ως πρώτης πηγής τών ιδεών, δέν προσδίδει στο λόγο του Βούλγαρη τό νόημα φιλοσοφικής πρότασης, παράλο που ή προσθήκη αυτή μπορεί να συνδεθεί νοηματικά με μιá φιλοσοφικά συζητήσιμη —στη γενικότητά της ένδεχομένως και αποδεκτή— παρατήρηση, που μόλις είχε προηγηθεί με τη μορφή έρωτήματος: «Τί γάρ τό τών ιδεών τη ψυχή παρεκτικόν, άλλ' ή τό τής μεταβολής τών έν αυτή καταστάσεων παρεκτικόν;»³¹

"Ετσι, τό μόνο έκφραστικό στοιχείο που μάς παραπέμπει στην ύπαρξη κάποιας έπιχειρηματολογίας παραμένει τελικά ό συμπερασματικός σύνδεσμος «άρα» στη διατύπωση του Δαμοδοϋ. Και πραγματικά: 'Ο Δαμοδός «φανερώνοντας» τά «δικαιώματα» τών καρτεσιανών πριν άκριβώς από την έπιγραμματική καταγραφή του γενικού συμπεράσματός τους παρθέτει και τό έπιχείρημα, με τό όποιο αυτοί «δείχνουσιν... πώς ό νοϋς δέν πράττει τάς ιδέας»: «Νοϋς ένεργητικός είναι εκείνος όπου πράττει τάς νοεράς εικόνας και ιδέας τών πραγμάτων. 'Αλλά μήν δέν ήμπορεί τοϋτο να γένη, διατι ό ένεργητικός νοϋς ή γνωρίζει τά πράγματα πριν να πράξη τάς εικόνας αυτών, ή δέν τά γνωρίζει. 'Αν τά γνωρίζη, ήδη έγινε ή νόησις και δέν χρειάζεται ή ποίησις τών ιδεών, αν δέν τά γνωρίζη, πώς λοιπόν δύναται να εικονίση ένα άγνωστον πράγμα;»³²

"Αν στη διατύπωση τών απόψεων του Βούλγαρη ανακαλύπτουμε μιá αίτιολόγηση, που στη σύνδεσή της με μιá παρατήρηση αποκτά τον ύποτυπώδη χαρακτήρα ενός φιλοσοφικού έρείσματος, κι αν στη δαμόδεια καταγραφή του γενικού συμπεράσματος τής γνωσιοθεωρίας τών καρτεσια-

30. Για την προέλευση τών παραθεμάτων βλ. σημ. 14 κέ.

31. Πρβ. Εϋγένιος Βούλγαρης, *ό.π.*, σ. 157.

32. Πρβ. Νίκος Κ. Ψημμένος, «'Η έλληνική φιλοσοφία», *ό.π.*, σ. 90.

νῶν διαβάζουμε και τὴ λέξη ποὺ μᾶς παραπέμπει στὴν ἐπιχειρηματολογία ποὺ προηγήθηκε, στὶς δύο θέσεις τοῦ Καβαλλιώτη, ποὺ παραθέσαμε, κανένα στοιχεῖο δὲν ὑποδηλώνει, ἔστω καὶ ἀμυδρά, τὴν ὅποια θεμελιώσή τους. Κι ὅμως ὁ Καβαλλιώτης εἶναι ὁ μόνος ποὺ ἐπέμεινε ἰδιαίτερα στὴν κατάδειξη τῆς ὀρθότητος τῶν δύο θέσεών του, στὴ διατύπωση τῶν ὁποίων, ὡστόσο, ἦταν ἀδύνατο νὰ ὑπαινιχθεῖ τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὴ θεωρητικὴ στήριξή τους ἐξαιτίας ἴσως καὶ τῆς μεθόδου ποὺ ἀκολούθησε στὴν ἐκθεση τοῦ περιεχομένου τῆς *Μεταφυσικῆς* του. Καὶ ἡ μέθοδός του μᾶς θυμίζει ἐν πολλοῖς — σὲ μιὰ σαφῶς αὐστηρότερη καὶ ἀναμφίβολα ξηρότερη μορφή — τὴ μέθοδο τοῦ Θεοφίλου Κορυδαλέα (Ἀθήνα 1574 - Ἀθήνα 1646) στὸ περίφημο ὑπόμνημά του *Εἰσόδος φυσικῆς ἀκροάσεως κατ' Ἀριστοτέλην*,³³ στὸ ὁποῖο ἡ ὅλη πορεία τῆς ἀνάπτυξης τῶν ἐπιμέρους θεμάτων ὀρίζεται συχνὰ ἀπὸ τὴν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον διεξοδικὴ συζήτηση ἐπιχειρημάτων καὶ ἀντεπιχειρημάτων καὶ μάλιστα κατὰ τρόπο ἐμφανῆ ἀκόμη καὶ στοὺς τίτλους ὑποκεφαλαίων, ποὺ ἔτσι ἐμφανίζονται νὰ συνδέονται μεταξύ τους καὶ ἐξωτερικά, ὅπως δείχνουν, γιὰ παράδειγμα, οἱ τίτλοι «Δόξα τῶν βουλομένων ἐπιστητῶν γένος τῆς Φυσικῆς ἐπιστήμης εἶναι τὸ κινήτῶν ὄν» — «Ἀνασκευὴ τῆς ἀνωτέρω δόξης» — «Ἀπάντησις πρὸς τοὺς λόγους τῶν αὐτῶν» ἢ «Ἀπορία» — «Λύσις» ἢ «Ἐκθεσις τῆς ἀληθείας» — «Λύσις τῶν ἀντικειμένων λόγων»³⁴ κτλ.

Στὴ *Μεταφυσικῆ* τοῦ Καβαλλιώτη ὅλα τὰ κεφάλαια³⁵ — μὲ ἐξαιρέση

33. Τὸ ἔργο ἐκδόθηκε «χάριν τῶν φιλομαθῶν ἰδίοις ἀναλώμασι» ἀπὸ τὸν «μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο τῆς Νέας Ἰουστινιανῆς καὶ πάσης Κύπρου κύριον Χρυσανθὸν» μὲ τὴν ἐπιστάσιά τοῦ Κύπριου ἀρχιμανδρίτη Κυπριανοῦ στὴ Βενετία τὸ ἔτος 1779 «παρὰ Νικολάφ Γλυκεῖ τῷ ἐξ Ἰωαννίνων». Γιὰ τὸν «ἐπιστάτην» τῆς ἐκδόσεως πρβ. Νίκος Κ. Ψημμένος, «*Ἡ ἐκ παλαιῶν τε καὶ νεωτέρων ἐρωμισθεῖσα Προθεωρία τῆς Εἰσόδου Φυσικῆς Ἀκροάσεως τοῦ Θεοφίλου Κορυδαλέως*», στὸ *Οἱ ἐπιστήμες στὸν ἐλληνικὸ χῶρο*, ἔκδ. Κ.Ν.Ε./Ε.Ι.Ε. — Τροχαλία, Ἀθήνα 1997, σ. 143-147.

34. Πρβ. Θεόφιλος Κορυδαλέας, *ὁ.π.*, σ. 27, 29, 30, 31, 32, 40, 41.

35. Τὰ ἐπὶ μέρους θέματα, ποὺ ἐξετάζονται στὰ δεκατρία ἀπὸ τὰ δεκαοκτὼ συνολικὰ κεφάλαια τῆς *Μεταφυσικῆς* τοῦ Καβαλλιώτη μετὰ, ἐννοεῖται, τὸ Προοίμιό της (σ. 179-180) εἶναι: «Περὶ τοῦ ὄντος καὶ τοῦ τρόπου, ἦτοι τῆς ιδιότητος αὐτοῦ κατὰ γένος» (κεφ. Α', σ. 180-184)· «Περὶ τῶν κοινῶν κατηγοριῶν τοῦ ὄντος καὶ τῶν τρόπων αὐτοῦ» (κεφ. Β', σ. 185-193)· «Περὶ τῶν κατηγορουμένων μόνῳ τῷ ὄντι, ἦτοι τῆ οὐσίᾳ ἀνηκόντων» (κεφ. Γ', σ. 193-198)· «Περὶ τῶν πρώτων ἀξιωματῶν τῶν συστάσεως εἰληχῶν ἐκ τοῦ ὄντος καὶ τῶν τρόπων αὐτοῦ γενικῶς, καὶ ἐκ τῶν ἰδίων τῶν κοινῶν τοῦτοις κατηγορουμένων» (κεφ. Δ', σ. 198-208)· «Περὶ Θεοῦ ὄντος καὶ τῆς παρ' ἡμῶν αὐτοῦ γνώσεως» (κεφ. Ε', σ. 208-213)· «Περὶ τῆς Θεοῦ ὑπάρξεως» (κεφ. ΣΤ', σ. 213-219)· «Περὶ τῶν κυριωτέρων τοῦ Θεοῦ προσόντων,

τὸ δεύτερο καὶ τὸ τρίτο³⁶— διαρθρώνονται, μετὰ ἀπὸ μιᾶ συνήθως σύντομη εἰσαγωγῆς,³⁷ σὲ ὑποκεφάλαια-παραγράφους, ποὺ φέρουν τίτλους ἐνδεικτικούς τῆς διάθεσης τοῦ συγγραφέα νὰ ἐξαντλήσει τὴν ἐξέταση τῶν ἐπιμέρους θεμάτων του, ποὺ προβάλλονται ὡς θέσεις, φωτίζοντάς τα καὶ ἐλέγχοντάς τα ἀπὸ κάθε δυνατὴ σκοπιὰ τόσο τῶν ἐπιχειρημάτων ὅσο καὶ τῶν ἀντεπιχειρημάτων τους. Τυπικὸ παράδειγμα τῆς διάρθρωσης τῶν περισσότερων κεφαλαίων τῆς *Μεταφυσικῆς* ἀποτελεῖ τὸ δέκατο πέμπτο κεφαλαίό της, ποὺ φέρει τὸν τίτλο «Περὶ διανοίας, καὶ ἰδεῶν» καὶ ποὺ, ὅπως ἤδη γνωρίζουμε, περιλαμβάνει καὶ τις δύο θέσεις γιὰ τις ἔμφυτες ἰδέες. Μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τεσσάρων μόλις στίχων ἀκολουθοῦν τὰ ὑποκεφάλαια μὲ τὴ μορφή παραγράφων: Θέσις - Δειξις - Ἐρεῖς - Ἀπόκρισις - Ἐρεῖς - Ἀπόκρισις. Θέσις - Δειξις - Ἐνστασις - Ἀπόκρισις. Θέσις - Δειξις - Ἀντίστασις - Ἀπόκρισις - Ἐρεῖς - Ἀπόκρισις. Θέσις - Δειξις - Ἐνστασις - Ἀπόκρισις - Δειξις τῆς ἐλάσσονος - Ἀπόκρισις - Δειξις τῆς ἐλάσσονος - Ἀπόκρισις - Ἐνστασις πρώτη - Ἀπόκρισις - Ἐνστασις δευτέρα - Ἀπόκρισις - Ἀντίστασις - Ἀπόκρισις - Ἀντίστασις - Ἀπόκρισις. Θέσις - Δειξις - Ἐρεῖς πρὸς ταῦτα - Ἀπόκρισις. Θέσις.³⁸

Ὅσο κι ἂν μᾶς ἐκπλήσσει ἡ δυναμικὴ κάποιων τίτλων, ὅπως, γιὰ παράδειγμα, τῶν τίτλων «Ἀντίστασις» καὶ «Ἐνστασις», ποὺ εἶναι χαρακτηριστικοὶ τῆς ἐντάσης τοῦ ἐλέγχου ποὺ ἀσκειῖται σὲ ὅ,τι προηγήθηκε, δὲν πρέπει νὰ διαφεύγει τῆς προσοχῆς μας ὅτι ὁ Καβαλλιώτης μὲ τις «δειξεις» καὶ «ἀποκρίσεις» του στοχεύει—καὶ ὡς ἓνα σημεῖο ἴσως πετυχαίνει— νὰ πείσει τοὺς ἀναγνώστες του γιὰ τὴν ὀρθότητα καὶ τῶν ἐξι θέσεων του, ποὺ στὸ σύνολό τους, ἄς μὴν ξεχνοῦμε, συνυφαίνουσι τὸν κεντρικὸ ἰσθμὸ τῆς θεωρίας του γιὰ τὴν ἀνθρώπινη διάνοια καὶ τις δυνατότητές της νὰ δέχεται ἢ νὰ διαμορφώνει τις ἰδέες τῶν ὄντων.³⁹ Καὶ ἀξίζει νὰ ἐπι-

καὶ μάλιστα περὶ τοῦ ἀμέτρου, καὶ τῆς αἰωνιότητος» (κεφ. Ζ', σ. 220-223)· «Περὶ τῆς τοῦ Θεοῦ ἀπειρότητος» (κεφ. Η', σ. 223-229)· «Περὶ γνώσεως, θελήσεως, παντοδυναμίας, ἐλευθερίας, καὶ τῶν θείων κριμάτων» (κεφ. Θ', σ. 229-235)· «Περὶ δημιουργίας» (κεφ. Ι', σ. 235-241)· «Περὶ κινήσεως, καὶ συνδρομῆς τοῦ Θεοῦ» (κεφ. ΙΑ', σ. 241-262)· «Περὶ διανοίας καὶ ἰδεῶν» (κεφ. ΙΕ', σ. 262-272)· «Περὶ ἀνθρωπίνης βουλήσεως, καὶ ἐλευθερίας» (κεφ. ΙΗ', σ. 273-282). Τὸ κείμενο τῶν κεφαλαίων ΙΒ'-ΙΑ' καὶ ΙΣΤ'-ΙΖ' δὲν παραδίδεται στὰ χειρόγραφα τῆς Σιάτιστας καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἐκδόθηκε ἀπὸ τὸν Ε. Ν. Κεκριδῆ.

36. Πρβ. τοὺς τίτλους τοὺς στὴν προηγούμενη σημείωση.

37. Οἱ ἐκτενέστερες εἰσαγωγὲς ἀπαντοῦν στὰ κεφάλαια Α', Θ', ΙΑ' καὶ ΙΗ'.

38. Πρβ. ὁ.π., σ. 262-272.

39. Πρβ. ὁ.π., σ. 262: «Διάνοια ἐστὶ δύναμις ψυχῆς ἀνθρωπίνης, τό τε ὄν, καὶ τοὺς περὶ τὸ ὄν τρόπους γινώσκει ἀποματτομένη. ἐστὶ δὲ αὕτη ἡ ψυχὴ καθ' ὃ διανοεῖ,

σημάνουμε πώς τὸ κεφάλαιο «Περὶ διανοίας, καὶ ἰδεῶν» ἀρχίζει καὶ τελειώνει μὲ τὴ διατύπωση θέσεων, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ πέντε πρῶτες συζητοῦνται —κάποιες μάλιστα πολυπλευρα—, ὅχι ὅμως καὶ ἡ τελευταία, ποὺ ἀποτελεῖ ἓνα εἶδος συμπερίληψης τῶν ἄλλων καὶ ἀφήνεται νὰ ἀκουσθεῖ σὰν θέσφατη ἀλήθεια. Ἔτσι ὁ ἀνυποψίαστος ἀναγνώστης τοῦ συγκεκριμένου κεφαλαίου τῆς *Μεταφυσικῆς* βαίνει ἀπὸ θέση σὲ θέση καὶ μὲ τὴν ἄρση τῶν ἐπιμέρους («ἀντιστάσεων») καὶ «ἐνστάσεων» ποδηγητεῖται στὴν ἀποδοχὴ ὅλων τῶν θέσεων.

Ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ τοῦ Καβαλλιώτη δὲν εἶναι ἀσφαλῶς ἄσχετη ἀπὸ τὶς «δειξεις» τῶν ἐπιμέρους θέσεων του καὶ, προπάντων, ἀπὸ τὶς «ἀποκρίσεις» του στὶς «ἀντιστάσεις» καὶ «ἐνστάσεις» ποὺ ὁ ἴδιος προβάλλει. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ ἐπιβάλλεται, ἂν θέλουμε νὰ ἐκτιμήσουμε τὸ μέγεθος τῆς ἐπιτυχίας του, ὅχι μόνον νὰ μελετήσουμε τὶς θέσεις του καὶ τὶς ἀντίστοιχες «δειξεις» του, ἀλλὰ καὶ νὰ διακριβώσουμε ποιὲς «ἀντιστάσεις» καὶ «ἐνστάσεις» συζητᾶ καὶ ἐξετάζει καὶ μὲ ποιὸ σκεπτικὸ τὶς ἀνασκευάζει, ἂν τὶς ἀνασκευάζει.

Ὡστόσο, κάθε προσπάθειά μας νὰ εἰσχωρήσουμε στὴ φιλοσοφικὴ σκέψη τοῦ Καβαλλιώτη προσκρούει συχνὰ σὲ μιὰ θεολογίζουσα ἀντιμετώπιση τῶν προβλημάτων. Ἔτσι, γιὰ παράδειγμα, ὅταν προσπαθεῖ νὰ «δείξει» τὴν ἀλήθεια τῆς θέσης του, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία «οὐκ ἄλλοθεν πόθεν ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ τὰς τῶν ὄντων ἰδέας διαμορφοῦται, εἰ μὴ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ», καταγράφει μὲν τὴν «ἀντίσταση» ὅτι ἡ ἀποδοχὴ τῆς θέσης του συνεπιφέρει τὴν ἀντίληψη πὼς ὁ Θεὸς ἐνεργεῖ («ἐν ἡμῖν») ἀκόμη καὶ «τοὺς μοχθηροὺς τῶν διαλογισμῶν»,⁴⁰ στὴν «ἀπόκρισή» του ὅμως ἐκφράζεται μᾶλλον ὡς θεολόγος παρὰ ὡς φιλόσοφος: Ἡ «συγκατάνευσις τῆς βουλήσεως» γιὰ ὅ,τι τὴ θέλγει καὶ γιὰ ὅ,τι ὀρέγεται «ἐνέργεια... ἐστὶν ἰδιάζουσα» δικὴ της καὶ «οὐκ ἐκ Θεοῦ ἡμῖν ἐγγίνεται».⁴¹ Ἀνάλογη εἶναι καὶ ἡ «ἀπόκρισή»

ὡσπερ δὴ καὶ ἡ θέλησις, ἡ αὐτὴ δὲ τυγχάνει ψυχὴ καθ' ὃ θέλει. οὐ γὰρ δὴ μεταξὺ τούτων, καὶ τῆς ψυχῆς διάκρισις τις ἐγγυρεῖ πραγματικὴ.» Οἱ ἔξι θέσεις: «Οὐδεὶς ἡμῖν δοκεῖ ἐνυπάρχειν νοῦς ἐνεργεῖα.» — «Ὁ ἀνθρώπειος νοῦς τὰς τῶν πραγμάτων ἐξωθεν διαμορφοῦται ἰδέας.» — «Οὐκ ἄλλοθεν πόθεν ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ τὰς τῶν ὄντων ἰδέας διαμορφοῦται, εἰ μὴ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ.» — «Ἐνυπάρχουσιν ἡμῖν ἰδέαι τινὲς ἔμφυτοι.» — «Αἱ ἐπίσαστοι ἰδέαι, ἡ οὐδόλωσις εἰσὶν, ἡ πάντως ψευδεῖς, καὶ συγκεχυμέναι.» — «Τὰ σώματα ὑπάρχειν καὶ τινῶν εὐμοιρεῖν ποιότητων ἴσμεν διὰ τινων ἐκτυπώσεων ἐξ ὧν ὡς ἐξ ἀφορμῶν διαθέσεις τινὲς εἰτοῦν αἰσθήσεις ἀκμαῖαι ἀπαράτρυπτος, αἱ κατὰ τὸν αὐτὸν αἰεὶ λόγον ἡμῶν ταῖς ψυχαῖς ἀνεγείρονται...» (βλ. σ. 262, 264, 265, 266, 270 καὶ 272).

40. Πρβ. ὁ.π., σ. 265.

41. Πρβ. ὁ.π.: «αἱ γὰρ ἀντιλήψεις, καὶ ἐνθυμήσεις, εἰτοῦν αἱ ἰδέαι, καθ' αὐτάς

του σέ μιὰ δεύτερη «άντίσταση» ἢ «ένσταση», σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία «τουλάχιστον ἢ διανόησις οὐκ ἂν ἔχει ρηθῆναι ἐνέργεια ζωτικὴ ὡς ἀπὸ ζώσης δυνάμεως ἀπὸ τῆς διανοίας προβαίνουσα ζωτικῶς ἐνεργοῦσα»:⁴² «Ἡ διανόησις ἐστὶ διάθεσις», ἀποκρίνεται ὁ Καβαλλιώτης, «ὀφειλομένη τῇ ζωτικῇ οὐσίᾳ, καὶ ταύτῃ προσιδιάζουσα», ἐπομένως «ἐστὶ διάθεσις ζωτικὴ τῆς ψυχῆς, ὡσπερ ἡ θέλησις... ὡσαύτως δὲ καὶ ὄρασις, καὶ ἀκοή, καὶ πᾶσαι αἱ αἰσθητικαὶ ἀντιλήψεις ζωτικαὶ τυγχάνουσι διαθέσεις τῇ λογικῇ ψυχῇ τοῦ ἀνθρώπου ἐπεχειρόμεναι».⁴³ Καὶ γιὰ νὰ ὀλοκληρώσει τὴν «ἀπόκρισή» του δὲν παραλείπει νὰ συμπληρώσει τὸ σκεπτικὸ του ὑπογραμμίζοντας τόσο ὅτι «ὁ ἐνδιάθετος λόγος ἐνυπάρχει τῇ ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ, ἢ ταύτῃ τὸ θεῖον ταῖς τῶν ὄντων καταυγάζει ιδέαις», ὅσο καὶ ὅτι «τῶ κτιστῶ νῶ συνδραμεῖν ἄλλως οὐκ ἔχει τὸ θεῖον, ἢ τοῦτον φωτίζον, καὶ τοῖς εἶδεσι τῶν ὄντων, νῦν μὲν ἀμέσως, νῦν δὲ διὰ τῶν σωματικῶν κινήσεων τῶν ἀφορμῶν λεγομένων... ἐμμέσως καταυγάζον».⁴⁴

Ἡ θεολογίζουσα ἀντιμετώπιση φιλοσοφικῶν προβλημάτων ἀπὸ τὸν Καβαλλιώτη δὲν ἀποτρέπει βέβαια τὴν ἀναζήτηση τῶν συναρτήσεων καὶ διαφοροποιήσεων τῆς σκέψης του ἀπὸ τὴ σκέψη ἄλλων Νεοελλήνων λογίων καὶ φιλοσόφων στὸ ζήτημα «πόθεν ἢ ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ τὰς τῶν ὄντων ιδέας διαμορφοῦται».⁴⁵ Κι αὐτό, γιὰ τὴ «δείξη» τῆς θέσης του —στὴν ὁποία, ὀφείλουμε νὰ παρατηρήσουμε, δὲν κατανοοῦμε ὅπωςδῆποτε τὴν τριπλῆ διάζευξη «ἢ παρὰ Θεοῦ μόνου τὰς τῶν ὄντων ιδέας συλλαμβάνει [ἢ ψυχῇ], ἢ ἀπὸ τῶν ἀντικειμένων αὐτῇ ἐναποπέμπονται, ἢ αὐτῇ ταύτας διαπλάττει»— παρουσιάζει ἔντονο ἱστορικοφιλοσοφικὸ ἐνδιαφέρον στὸ βαθμὸ ποὺ ἐπαναλαμβάνει —σὲ μιὰ σαφῶς στριφνότερη γλώσσα— τὸ γνωστὸ μας ἀπὸ τὸν Δαμοδὸ ἐπιχείρημα τῶν καρτεσιανῶν καὶ ἐπιπλέον στὸ βαθμὸ ποὺ διαπιστώνουμε τὴν ἀπόρριψη ἀπὸ τὸν Καβαλλιώτη τῆς θέσης τοῦ δασκάλου του Βούλγαρη, κατὰ τὴν ὁποία ἡ ψυχῇ, ὅπως γνωρίζουμε, εἶναι ἡ δεύτερη πηγὴ τῶν ιδεῶν: «Ἄλλ' οὐκ ἐστὶ τὸ τρίτον, ἄλλως γὰρ ἐμορφώθη ἂν, πρὶν ἢ μορφωθῆναι ὅπερ οὐκ ἂν ἔχει ρηθῆναι· τοῦ γὰρ ἀγνωστομένου οὐδεμία ἔχει διαπλασθῆναι ιδέα, οὐδὲ τὸν θάτερον, οὐ-

οὐκ εἰσι πονηραί, ἀλλ' ἡ ἐπιθυμία, καὶ ἡ συγκατάνευσις τῆς βουλήσεως τῆς εἴτε ταῖς ιδέαις προδιατριβούσης, καὶ ἐμμενούσης, καὶ θελγομένης, εἴτε καὶ τῶν κατὰ τὰς ιδέας πραγμάτων ὀρεγομένης, πονηρὰ ρητέα ἐστίν, ἢ δὲ συγκατάνευσις οὐκ ἐκ Θεοῦ ἡμῖν ἐγγίνεται, ἐνέργεια δὲ ἐστὶν· ιδιάζουσα τῆς ἡμετέρας βουλήσεως.»

42. Στὸ ἴδιο.

43. Ὁ.π., σ. 265 κέ.

44. Ὁ.π., σ. 266.

45. Τὸ παράθεμα ἀπὸ τῆ σ. 265.

δὲν γὰρ τῶν ὄντων τὸ εἶδος αὐτοῦ τῷ ἡμετέρῳ νῶ δύναιτο ἂν ἐναποπέμψαι, καὶ ἐντυπῶσαι, οὐδὲ τίς ἐστὶ λόγος ὁ τὴν τοιαύτην δύναμιν τοῖς κτίσμασιν ἐνεῖναι πρέπων. ἄρ' οὐκ ἄλλοθεν πόθεν ἢ ἀνθρώπειος ψυχῆ, εἰμὴ παρὰ Θεοῦ τὰς ιδέας τῶν ὄντων διαμορφοῦται.»⁴⁶

Ἡ «δείξις» τῆς δεύτερης θέσης τοῦ Καβαλλιώτη, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία «ἐνυπάρχουσιν ἡμῖν ιδέαι τινὲς ἔμφυτοι», δὲν παρουσιάζει τὸ ἴδιο ἱστοριοφιλοσοφικὸ ἐνδιαφέρον. Σ' αὐτὴν καταγράφεται ἀπλῶς ὁ ὀρισμὸς τῶν ἔμφυτων ιδεῶν, ἐπισημαίνεται ἡ διὰ βίου παρουσία τους στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὑπογραμμίζεται ὅτι «μόνη ἢ πρωτίστη αἰτία οὐ διὰ τινος σωματικῆς ἀφορμῆς, οὐδὲ συνδρομῆ δευτέραις αἰτίαις ἅπασι κοινῇ ὑπέσχε διωρισαμένη».⁴⁷ Τὸ μόνο ποῦ θὰ μπορούσε ἐνδεχομένως νὰ προσελκύσει τὴν προσοχὴ τοῦ ἱστορικοῦ τῆς νεοελληνικῆς φιλοσοφίας εἶναι ἡ ἀπαρίθμηση —ἐν εἶδει συμπεράσματος μάλιστα— τῶν ἔμφυτων ιδεῶν —ἀπαρίθμηση ποῦ θυμίζει τὴν ἀντίστοιχὴ τῆς στὴ Λογικῆ τοῦ Βούλγαρη, μὲ τὴν ὁποία ὅμως δὲν συμπίπτει.⁴⁸

Στὶς «ἐνστάσεις» καὶ «ἀποκρίσεις», ποῦ ἀκολουθοῦν, ὁ Καβαλλιώτης ἐμφανίζεται πότε ὡς φιλοσοφῶν θεολόγος καὶ πότε ὡς θεολογῶν φιλόσοφος. Τὸν φιλοσοφῶντα θεολόγο ἀναγνωρίζουμε ἀσφαλῶς ἤδη στὴ «δείξις» του, στὴν ὁποία ὄχι μόνον ὀρίζει τὴν ἔμφυτο ιδέα ὡς τὴν «ἡμῖν ἐναποτεχθεῖσαν, εἰδοῦν» τὴν «ἀπὸ πρώτου ἡλικίας σημείου, μέχρις ἐσχάτου τῆ προσεχούσης ἐτοιμῶς παροῦσαν», ἀλλὰ τὴ συνδέει καὶ μὲ τὸ «φῶς φυσικόν... ὃ ἀμέλει τὸ θεῖον πάντα νοῦν κοινῇ καταυγάζει, καὶ εἰδοποιεῖ φυσικῶς τοῖς εἶδεσι τῶν ἐνεργῶς, καὶ διακεκριμένως νοουμένων».⁴⁹ Στὴν περαιτέρω συζήτηση τῆς θέσης του, ὡστόσο, μὲ τὴν προβολὴ «ἐνστάσεων» καὶ «ἀποκρίσεων», ἡ ἐπιλογὴ τῶν ὁποίων ἐνίοτε μᾶς ἐκπλήσσει, ὁ Καβαλλιώτης ἐμφανίζεται κατ' ἀρχὴν ὡς γνώστης τῆς ἱστορίας τῆς φιλοσοφίας, ποῦ ξέρει νὰ ἀναδιατυπώνει καὶ νὰ συζητᾷ μὲ συντομία βασικὰς γνωσιοθεωρητικὰς ἀπόψεις τοῦ Ἀριστοτέλη, τοῦ Καρτεσίου, ἀ-

46. Στὸ ἴδιο.

47. Πρβ. ὁ.π., σ. 266.

48. Πρβ. ὁ.π., σ. 267: «Ἄρ' ἐνυπάρχουσιν ἡμῖν ιδέαι τινὲς ἔμφυτοι, οἵαι καὶ ἡ τοῦ εἶναι, καὶ τῆς γεννήσεως, καὶ τῆς ἀγαπήσεως, καὶ ἄλλαι οὐκ εὐαρίθμητοι, ἐξόχως δὲ ἡ τῆς τελειότητος.» Πρβ. ἐπίσης Εὐγένιος Βούλγαρης, ὁ.π., σ. 152 (οἱ ἔμφυτες ιδέες κατὰ τὸν Καρτέσιο): «Καὶ ἔμφυτος μὲν αὐτῷ ἢ ἀπὸ γενετῆς ἡμῖν ἐγκατασπαρεῖσα Ἰδέα, οἷα ἡ τοῦ Θεοῦ, ἡ τοῦ ὄντος ἐν γένει, καὶ τῶν προσεῖναι ἀχωρίστως νοουμένων τῶ ὄντι, οὐσίας ὑπάρξεως, ἐνότητος, ἀληθείας, ἀγαθότητος, σχέσεως τάξεως, καὶ τῶν παραπλησίων».

49. Πρβ. *Μεταφυσική*, ὁ.π., σ. 266. Πρβ. ἐπίσης σ. 209-213, ὅπου ἀναπτύσσεται ἡ θέση «Ἡ τοῦ Θεοῦ ιδέα ἔμφυτος ἡμῖν».

κόμη και τοῦ Μαλεμβραχίου, τοὺς ὁποίους, ὅμως, θὰ πρέπει νὰ σημειώσουμε, δὲν ἀναφέρει ὀνομαστικά.

Ἔτσι, στὴ γενικὴ «ἐνσταση» πὼς «οὐδεμία ἡμῖν ἐστὶν ἔμφυτος ἰδέα», ἀφοῦ κατὰ τὴν ἀριστοτελικὴν παράδοση «οὐδὲν ἐν τῷ νῷ, ὃ μὴ πρότερον ἐν τῇ αἰσθήσει», ὁ Καβαλλιώτης «ἀποκρίνεται» πρῶτα ὑποστηρίζοντας ὅτι «οὐκ ὀλίγα εἰσὶν ἰδέαι», ποὺ δὲν «ἔχουσι τὴν ἀρχὴν... ἀπὸ τῶν αἰσθήσεων», καὶ στὴ συνέχεια ἀνασκευάζοντας ἐπιμέρους «δείξεις τῆς ἐλάσσονος», σύμφωνα μὲ τις ὁποῖες (α) «πᾶσα ἰδέα τὴν ἀρχὴν ἴσχει παρὰ τῶν αἰσθήσεων» καὶ (β) «τὸ ὄν κατὰ γένος κατὰ μόνην τὴν ἀπὸ τῶν καθ' ἕκαστα ἀφαιρέσιν νοεῖται». Στὶς «ἀποκρίσεις» του στὶς δύο αὐτὲς «δείξεις» ὁ φιλοσοφικὸς λόγος προέχει ἀναμφίβολα τοῦ θεολογικοῦ λόγου: («Τὸ κατὰ γένος ὄν» δὲν «περίκειται αἰσθητικὴν τινὰ ποιότητα», γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἰδέα του «οὐκ ἔχει τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῶν αἰσθήσεων»: ἡ δὲ ἰδέα τοῦ κατὰ γένος ὄντος «οὐ πρόεισιν ἀπὸ τῶν αἰσθήσεων», γιὰτὶ, ἂν αὐτὴ δὲν «ἐνέκειτο ἡμῖν ἔμφυτος», δὲν θὰ μπορούσαμε «συνιέναι τί πνεῦμα κατὰ γένος, τί ἄνθρωπος, τί ζῶον, τί φυτόν, καὶ τᾶλλα»).⁵⁰

Ὁ φιλοσοφικὸς λόγος προέχει τοῦ θεολογικοῦ λόγου καὶ στὴν «ἀπόκριση» στὴν πρώτη ἀπὸ τις δύο ἀκόμη «ἐνστάσεις» ποὺ ἀκολουθοῦν —στὴν «ἐνσταση» πὼς «οὐδενὶ τρόπῳ ἢ καθόλου ἰδέα κατ' ἀφαιρέσιν γίνεσθαι λέγεται εἰ μὴ ἀπὸ τῶν καθ' ἕκαστα ἀπομάσσεται». Τὴν «γενικὴν ἰδέαν», ἀντιτείνει ὁ Καβαλλιώτης, «ὁ νοῦς ἐποπτεύων, οὐ μᾶλλον τοῦτ' ἢ ἐκεῖνο τῶν καθ' ἕκαστα ἑαυτῷ παρίστησιν», ἀλλὰ «μορφῆν... τινὰ ἀφορᾷ καθόλου, ὑφ' ἣν» τὰ καθ' ἕκαστα «παρίστασθαι πέφυκεν». Ἐπομένως ἡ καθόλου ἰδέα «ἀφηρημένη λέγεται τῶν καθ' ἕκαστα... ὑπὸ πάντων... ἀπαντληθεῖσα», χωρὶς ὅμως αὐτὸ νὰ σημαίνει πὼς πρέπει «περιέναι» ὅλα τὰ καθ' ἕκαστα «ἐπὶ τὸ λαβεῖν» τὴν ἰδέα τους «κατὰ γένος».⁵¹

Ἡ συζήτηση τῆς θέσης ὅτι «ἐνυπάρχουσιν ἡμῖν ἰδέαι τινὲς ἔμφυτοι» ὀλοκληρώνεται μὲ τὴ διατύπωση μιᾶς δεύτερης, ὅπως τὴν ὀνομάζει,⁵² «ἐνστασης» καὶ δύο «ἀντιστάσεων», στὶς ὁποῖες ὁ Καβαλλιώτης καὶ πάλι «ἀποκρίνεται» ὡς φιλόσοφος καταφεύγοντας ὅμως τελικὰ σὲ θεολογικὰ ἐρείσματα. Στὴν «ἐνσταση» πὼς «οὐκ εἰσὶν ἰδέαι ταῖς ἡμετέραις ψυχαῖς ἔμφυτοι», ἀφοῦ «εἴ τις γεννηθεῖη πάσης αἰσθήσεως ἄμοιρος... οὐδεμίαν ἂν ἰδέαν περὶ τὰ πράγματα σχοίη», ἡ «ἀπόκριση» ἀρχίζει μὲν φιλοσοφι-

50. Πρβ. ὅ.π., σ. 267 κέ.

51. Πρβ. ὅ.π., σ. 269.

52. Ὁ Καβαλλιώτης μετὰ τις «ἀποκρίσεις» του σὲ μία «ἐνσταση» καὶ σὲ δύο «δείξεις τῆς ἐλάσσονος» συζητᾷ δύο ἀκόμη «ἐνστάσεις», τις ὁποῖες χαρακτηρίζει ὡς πρώτη καὶ δεύτερη. Πρβ. ὅ.π., σ. 267-270.

κά, τελειώνει όμως θεολογικά: «ὁ γὰρ νοῦς κατὰ τὴν τοιαύτην ὑπόθεσιν ἔξῃ ἄν, ζωὴ δὲ νοῦς ἐν διανοήσει κεῖται, ἤτοι ἐν τῇ προσλήψει τῇ κατὰ τὴν διάνοιαν καὶ τῇ ροπῇ τῆς βουλήσεως, διενόει ἄρα τρηνικαῦτα ἢ ψυχὴ οὐ τὰ αὐτῆς πόρρω, ἀλλὰ τῇ αὐτῇ παρόντα, καὶ αὐτὴν κινουῦντα, οὐδὲν δὲ μᾶλλον τῇ ψυχῇ πάρεστιν, ἢ αὐτὴ ἑαυτῇ ἐννόει ἄρ' ἑαυτὴν γινώσκουσα διὰ τινος συνειδήσεως, ἀλλὰ καὶ Θεὸν προσελάμβανε, παρ' αὐτὸν ἀενάως φωτιζομένη, καὶ τούτου ζῶσα εἰκὼν τυγχάνουσα.»⁵³ Πρὸς ἐνίσχυση μάλιστα τοῦ ἤδη θεολογίζοντος σκεπτικοῦ του ὁ Καβαλλιώτης δὲν παραλείπει —παραπέμποντας ταυτόχρονα καὶ σὲ ἔργο ἢ κεφάλαιο ἔργου του περὶ θεολογίας⁵⁴— ὅχι μόνο νὰ ὑπενθυμίσει τὴν καρτεσιανὴν θέσιν, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία «πᾶσα πρόσληψις ἡμῖν δι' ἰδεῶν ἐμφύτων, ἢ ἐπεισάκτων, ἢ πεπονημένων ἐγγίνεται δυνάμει τοῦ παρὰ Θεοῦ τεθέντος δεσμοῦ μεταξὺ ψυχῆς τε καὶ σώματος»,⁵⁵ ἀλλὰ καὶ νὰ ἀπαριθμήσει, ὅπως ὁ Malebranche, τοὺς κατ' αὐτὸν πέντε τρόπους μὲ τοὺς ὁποίους «ἐκάστα ἡμῖν τῇ διανοίᾳ παρίσταται καὶ αὐτῇ... ζυμφύεται».⁵⁶ Ὁ πρῶτος τρόπος εἶναι «καθ' ὄν τι ἐν ἑαυτῷ καθορᾶναι, ὄν τὸν τρόπον ὁ Θεὸς μόνος ἐπιγινώσκειται»· ὁ δεῦτερος «καθ' ὄν οὐκ, ἐν ἑαυτῷ νοεῖται, ἀλλὰ δι' ἰδέας ἐναργοῦς, ἥτις μόνη τῷ τῆς ιδέας ὀφείλεται ὀνόματι τῆς τὸ ὄν, ἢ τὸν τρόπον τοῦ ὄντος τῷ νῷ παριστώσης»· ὁ τρίτος ὁ «κατ' αἴσθησιν ἐνδογενῆ, εἰτοῦν κατὰ συνείδησιν, οἷα δὴ ἢ ψυχὴ τὰς διαθέσεις, καὶ τὰ αἰσθήματα αὐτῆς ζύνοιδεν»· ὁ τέταρτος ὁ «ἐξ εἰκασίας ἀνύεται, ὄν δὴ τρόπον αἰ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ψυχῶν ἡμῖν καταφανεῖς γίνονται»· ὁ πέμπτος «καθ' ὄν κατὰ ἀποκάλυψιν θείαν, εἰτοῦν ἐκ πίστεως τὰ τῆς νοήσεως γίνονται».⁵⁷

Στοὺς πέντε αὐτοὺς τρόπους, οἱ τέσσερις ἐκ τῶν ὁποίων φαίνεται νὰ

53. Πρβ. ὁ.π., σ. 269.

54. Πρβ. ὁ.π., σ. 270: «ἀλλὰ περὶ τούτου ἐν τῇ θεολογίᾳ σὺν Θεῷ εἰρησόμεθα.»

55. Πρβ. ὁ.π., σ. 269. Πρβ. ἐπίσης Εὐγένιος Βούλγαρης, ὁ.π., σ. 152 (σημείωση) καὶ René Descartes, *Meditationes De Prima Philosophia* III, 13 (: *Oeuvres de Descartes*, publiées par Charles Adam et Paul Tannery, Nouvelle Présentation, en co-édition avec Le Centre National de la Recherche Scientifique VII, Παρίσι 1964, σ. 37 κέ.).

56. Πρβ. *Μεταφυσική*, ὁ.π., σ. 269-270. Ἐπίσης Εὐγένιος Βούλγαρης, ὁ.π., σ. 253-254 (σημείωση) καὶ Nicolas Malebranche, *De la recherche de la vérité où l'on traite de la nature de l'esprit de l'homme, et de l'usage qu'on en doit faire pour éviter l'erreur des sciences* II, 3, 7 (: *Oeuvres Complètes*, par Andrée Robinet, I-II, Παρίσι 1958, σ. 842-844). Σημειώνουμε ὅτι ὁ Malebranche διέκρινε τέσσερις τρόπους, στοὺς ὁποίους ὁ Καβαλλιώτης πρόσθεσε καὶ τὸν «κατ' ἀποκάλυψιν».

57. Πρβ. *Μεταφυσική*, ὁ.π. σ. 269-270.

ἀποτελοῦν δάνεια ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ Malebranche στὴ βουλγάρεια κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἀπόδοσή τους,⁵⁸ ἀναφέρονται οἱ δύο ἀκροτελεύτιες «ἀντιστάσεις» καὶ οἱ ἀντίστοιχές τους «ἀποκρίσεις», μὲ τις ὁποῖες ὁ Καβαλλιώτης ἐπιστέφει τὴν ὅλην περὶ ἐμφύτων ἰδεῶν ἐπιχειρηματολογία του. Στὴν πρώτη «ἀντίσταση» τίθεται ἔμμεσα καὶ ἀπὸ γνωσιοθεωρητικῆ σκοπιᾶ τὸ πρόβλημα τῆς θεοδικίας μὲ τὴ διατύπωση ἐνὸς ἀπλοῦ καὶ γιὰ πολλοὺς ἀρκούντως πειστικῶ συλλογισμοῦ: «Εἴπερ ὁ Θεὸς ἐν ἑαυτῷ παρ' ἡμῶν νοεῖται ἡμεν ἂν μακάριοι, ἀλλὰ ψευδὲς τὸ ἐπόμενον. ἄρ' καὶ τὸ ἡγούμενον.»⁵⁹ Στὴν «ἀντίσταση» αὐτῇ ὁ Καβαλλιώτης «ἀποκρίνεται» μὲ ἄλλο συλλογισμό ἀποδεχόμενος κατ' ἀρχὴν γενικὰ τὴν ἰσχὺ τῆς, τὴν ὁποία, ὡστόσο, στὴ συνέχεια ἀδυνατίζει «διαιρώντας» τὸ «ἡγούμενον» καὶ χρησιμοποιώντας ἐπιπρόσθετα, γιὰ πρώτη φορὰ κατὰ τὴ συζήτηση τῶν δύο θέσεών του ποὺ μελετοῦμε, τρία ρήματα σὲ πρῶτο ἐνικὸ πρόσωπο τῆς ὀριστικῆς τοῦ ἐνεστώτα χρόνου,⁶⁰ γεγονός ποὺ ὡς ἕνα σημεῖο ἴσως νὰ εἶναι ἐνδεικτικὸ τοῦ ἰδιαίτερου ἐνδιαφέροντός του γιὰ τὴν ἄρση θεολογικῶν κατὰ βάση ὑποθέσεων καὶ προτάσεων διλημματικῶ σὲ τελευταία ἀνάλυση χαρακτήρα: «Διαιρῶ τὴν μείζονα. εἴπερ ὁ Θεὸς ἐν ἑαυτῷ παρ' ἡμῶν οἷος ἐστὶ νοεῖσθαι ἐντελῶς... ἡμεν ἂν μακάριοι ὁμολογῶ, εἰ δὲ γε καὶ ἀτελέστερον θεωροῖτο, καὶ τὸ παρὰ τῆς φύσεως ἀμέλει φωτὶ ἀποφάσκω.»⁶¹

Θεολογικὸ παρὰ φιλοσοφικὸ εἶναι καὶ τὸ ἐρώτημα, στὸ ὁποῖο καταλήγει ἡ δευτέρα «ἀντίσταση», ἀφοῦ ἀναφέρεται καὶ πάλι στὸν τρόπο ποὺ ὁ Θεὸς νοεῖται «παρ' ἡμῶν»: «Τῷ Θεῷ ἕκτασις οὐκ ἐνεστιν ἀσωμάτῳ ὄντι. πῶς οὖν τὸ τῆς ἐκτάσεως εἶδος ἡμῖν ἐξ αὐτοῦ παραστήσεται;»⁶²

58. Πρβ. Εὐγένιος Βούλγαρης, *ἴ.π.*, σ. 153, σημ.: «Τετραχῶς γὰρ κατ' αὐτὸν [τὸν Μαλεβράγγη] ἡ ψυχὴ τοῖς νοητοῖς ἐπιβάλλει. Ἦτοι γὰρ πρῶτον, ἐν αὐτῷ οἷον ἐνδύσει, τὸ νοητὸν ἢ ψυχὴ νοεῖ, ὡσπερ καὶ φῶς ὀφθαλμῶς, ἐν αὐτῷ τῷ φωτὶ θεᾶται καταλαμπόμενος· οὕτω γὰρ καὶ ὁ νοῦς τὸ ὄν νοεῖ τὸ Ἄκρότατον, οὗ μηδὲν ἔχει ἐξεικονίσει καὶ δεῖξαι τὴν φύσιν... Ἦ δεύτερον (φησί) νοεῖ τὸ ὄν δι' ἰδέας· τουτέστι δι' εἰκόνας οἷον Ἀρχετύπου, τῆς ἐν τῷ Θεῷ καὶ αὐτῆς ἐνοπτανομένης... Τρίτον δὲ νοεῶς τινῶν ἀντιλαμβάνεται ἢ ψυχὴ κατὰ Συνείδησιν (φησί) προσβολῶν τινῶν ἐπαισθημένη, ἃς αἶτε ἐξῶ, καὶ αἱ ἔσω Αἰσθήσεις, ὑφίστανται... Τέταρτος δέ, καὶ τελευταῖος αὐτῶ τρόπος, καθ' ὃν ἡμῖν αἱ τῶν ἄλλων (φησί) ψυχαί, καὶ εἰ τινα εἰσι παρὰ τὰς ψυχὰς εἶδη ἕτερα ἀμιγῆ ὕλης διαγιγνώσκονται.»

59. *Μεταφυσική*, ἴ.π., σ. 270.

60. Τὸ μόνο ρῆμα, ποὺ χρησιμοποίησε στὶς «ἀποκρίσεις» του ὁ Καβαλλιώτης πρὶν σὲ πρῶτο πρόσωπο τῆς ὀριστικῆς τοῦ ἐνεστώτα, εἶναι τὸ ρῆμα «ἀπόφρημι» (πρβ. ἴ.π., σ. 265, 267, 268 καὶ 269).

61. *Ὁ.π.*, σ. 270.

62. *Στὸ ἴδιο*.

Στην «ἀπόκριση» τοῦ ἐρωτήματος αὐτοῦ ὁ Καβαλλιώτης ὑπογραμμίζει ὅτι «τῷ Θεῷ ἔκτασις οὐκ ἔνεστιν εἰδικῶς, ἀλλ' ἐξόχως καὶ ὑψηλότερῳ τρόπῳ καὶ μάλα», ἐπισημαίνει ὅτι «τὰ σωματικὰ πάντα παρὰ» τοῦ Θεοῦ «δημιουργηθέντα νοερῶ τινὶ τοῦλάχιστον τρόπῳ ἐν ἑαυτῷ περιέχεται» καὶ συμπεραίνει ὅτι γι' αὐτὸ ἀκριβῶς «παριστᾶν ἡμῖν ἔχει αὐτὰ ὁ Θεός, ἢ ἀμέσως ἢ ἀφορμῇ τινῶν σωματικῶν κινήσεων».⁶³

Ἡ ἐρμηνευτικὴ ἀνασυγκρότηση τῆς ἐπιχειρηματολογίας τοῦ Καβαλλιώτη στὴν ὅλη προσπάθειά του νὰ καταδείξει τὴν ὀρθότητα τῶν δύο θέσεων του, σύμφωνα μὲ τὶς ὁποῖες «οὐκ ἄλλοθεν πόθεν ἢ ἀνθρωπίνη ψυχὴ τὰς τῶν ὄντων ιδέας διαμορφοῦται, εἰ μὴ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ» καὶ —θὰ προσθέταμε: ἐπομένως— «ἐνυπάρχουσιν ἡμῖν ιδέαι τινὲς ἔμφυτοι», μᾶς ἐπιτρέπει ὡς ἓνα σημεῖο ὅχι μόνον νὰ ὀριοθετήσουμε τὶς ὁποῖες δυνατότητές του νὰ ἀρθρώνει φιλοσοφικὸ λόγῳ, ἀλλὰ καὶ νὰ διακριβώσουμε τὶς ὁποῖες συναρτήσεις ἢ διαφοροποιήσεις ἐπιμέρους ἀπόψεών του μὲ τὴν ἀπὸ τὶς ἀντίστοιχες ἀπόψεις ἄλλων Νεοελλήνων λογίων-φιλοσόφων: Ὁ Καβαλλιώτης κινεῖται ἀναμφίβολα στὴ γραμμὴ πλεύσης ποὺ χάραξε ὁ Δαμοδὸς στὸ *Συνταγματίον τῆς Μεταφυσικῆς* του καὶ ἀνέδειξε ὡς τὴν κατεξοχὴν συνάδουσα μὲ τὴν παράδοση ὁ Βούλγαρης κατ' ἀρχὴν —ὅπως ὑποθέτουμε— στὶς φιλοσοφικὲς παραδόσεις του ἀπὸ τὸ ἔτος 1742 ὡς τὸ ἔτος 1759 στὴ Μαρουτσαία Σχολὴ τῶν Ἰωαννίνων, στὴ Σχολὴ τῆς Κοζάνης καὶ στὴ Σχολὴ τοῦ Ἄθωνα καὶ στὴ συνέχεια στὸ πρῶτο κεφάλαιο τοῦ «περὶ τῆς πρώτης ἐννοίας» πρώτου βιβλίου τῆς *Λογικῆς* του, ὡς σημείωση τοῦ ὁποῖου ἐνσωμάτωσε τὸ ἱστοριοφιλοσοφικὸ δοκίμιό του «περὶ τῆς τῶν ἐννοιῶν ἀρχῆς».⁶⁴ Ἀπὸ αὐτὴν τὴ γραμμὴ πλεύσης δὲν ξεμακραίνουν τὸν Καβαλλιώτη οἱ ὁποῖες διαφοροποιήσεις του ἀπὸ τὸ δάσκαλό του Βούλγαρη, ποὺ ὁ ὄξυδερκὴς ἱστορικὸς τῆς φιλοσοφίας θὰ διέκρινε κυρίως στὴν ἐκ μέρους τοὺς ἐκτίμηση τῶν τεσσάρων τρόπων τοῦ νοεῖν κατὰ τὸν Malebranche, τοὺς ὁποίους ὁ πρῶτος ἀποδέχεται καὶ συμπληρώνει, ἐνῶ ὁ δεῦτερος χαρακτηρίζει ὡς «ἀλλόκοτον... ὑπόληψιν περὶ τῆς τῶν ἐννοιῶν ἀρχῆς».⁶⁵

63. Πρβ. ὁ.π. Γιὰ τὴ γνωσιοθεωρία τοῦ Καβαλλιώτη στὸ εὐρύτερο ἱστοριοφιλοσοφικὸ πλαίσιο τῆς νεοελληνικῆς διάνοησης κατὰ τὶς ἀπαρχὰς τοῦ 18ου αἰῶνος» πρβ. Κώστας Θ. Πέτσιος, ὁ.π., σ. 46 κέ., 58 καὶ 61 κέ.

64. Πρβ. Εὐγένιος Βούλγαρης, ὁ.π., σ. 145-166: «Τῆς λογικῆς βιβλίον πρῶτον. Περὶ τῆς Πρώτης Ἐννοίας. Κεφάλαιον πρῶτον. Τίς ποτε ἐστὶν ἡ Πρώτη Ἐννοια. Καὶ ὅπως ἄρα ἐγγίνεται τῇ ψυχῇ.»

65. Πρβ. ὁ.π., σ. 153, σημ.: «Ὁ δὲ δὴ Μαλεβράγγης... τὰ τοῦ ὁμογενοῦς [τοῦ Καρτεσιῶ] ὄν ἄλλως διὰ πλείστου ἐποιεῖτο, παραδιορθούμενος, εἰς ἀλλόκοτόν τινα ὑπόληψιν περὶ τῆς τῶν ἐννοιῶν ἀρχῆς φιλοσοφῶν παρενήνακται.»

Τούς δύο περι τῶν ἐμφύτων ἰδεῶν φιλοσοφοῦντες λογίους τοῦ 18ου αἰώνα συνδέει, ἄλλωστε, βαθύτατα ἡ διαρκῆς μέριμνά τους ὅχι μόνο νὰ ἀφήσουν ἐν μέρει ἔξω ἀπὸ τὴν ἔρευνά τους («ἐν μέρει τε ἀποκείσθω») τὴν «τῶν Ὑπερφυῶν Ἐννοιῶν πηγὴν... ὡς Θειοτέραν... οὖσαν, καὶ τὰ τῆς φιλοσοφίας ὄρια ὑπερβαίνουσαν»,⁶⁶ ἀλλὰ καὶ νὰ προσαρμόσουν τὰ ὅσα οἱ ἴδιοι εἶχαν νὰ προτείνουν στὶς θεολογικὲς ἀρχὲς καὶ ἀντιλήψεις τοῦ καιροῦ τους.⁶⁷ Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς —παρὰ καὶ τὶς ἀκόμη καὶ σήμερα εὐδιάκριτες δυνατότητές τους νὰ ὑπηρετήσουν τῇ Δέσποινα τῶν ἐπιστημῶν διερευνώντας ἀπὸ κάθε ἄποψη ζητήματα τῆς μεταφυσικῆς καὶ τῆς γνωσιοθεωρίας— φιλοσόφησαν θεολογοῦντες καὶ θεολόγησαν φιλοσοφοῦντες.

Τὸ ὅτι ὁ Καβαλλιώτης στὴν περὶ ἐμφύτων ἰδεῶν ἐπιχειρηματολογία του ξεπέρασε, κατὰ κόρον θεολογῶν, τὸν Βούλγαρη δὲν μᾶς ἐκπλήσσει. Εἴθισται οἱ μαθητὲς νὰ ἀκολουθοῦν συχνὰ τοὺς παράδρομους καὶ ὅχι τὶς λεωφόρους ποὺ ἀνοιξαν οἱ δάσκαλοί τους.

ΝΙΚΟΣ Κ. ΨΗΜΜΕΝΟΣ

66. Πρβ. ὁ.π., σ. 158: «Καλείσθω δὲ αὕτη τῶν Ὑπερφυῶν Ἐννοιῶν πηγὴ· ἐν μέρει τε ἀποκείσθω ὡς Θειοτέρα τις οὖσα, καὶ τὰ τῆς φιλοσοφίας ὄρια ὑπερβαίνουσα.»

67. Πρβ. καὶ τὴν ἀντίστοιχη ἄποψη τοῦ Καβαλλιώτη στὸ πρῶτο κεφάλαιο τῆς *Μεταφυσικῆς*, ὁ.π., σ. 181: «Εἶγε τὸ θεῖον ὑπὸ τινων τάττεται ἐν τῇ κατηγορίᾳ, καταχρηστικῶς τοῦτο γενέσθω διὰ τινὰ ἀναλογίαν μεταξὺ Θεοῦ καὶ κτίσματος τυγχάνουσιν. οὐ μὴ δὲ κυρίως, πῶς γὰρ ἐμπερικλεισθήσεται ὁ ἀπεριόριστος καὶ ἀπειρος ἐν πεπερασμένοις, ἅπασι, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τὸ ὄν, ὡς εἰπόντες ἐφθήμεν, συνωνύμως ἀνήκει τῷ Θεῷ καὶ τοῖς κτίσμασι. σικαὶ γὰρ τὰ κτιστὰ τῷ Θεῷ παραβαλλόμενα.»